

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. P. i W. P.
przeciwko Z. J. i E. J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 2 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1185/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy

sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Powyższym wymogom skarżący nie podołali przedstawiając pierwszy problem prawny w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego nie jest dopuszczalne przedstawienie zagadnienia prawnego „do uzupełnienia”, wyznaczającego tylko schemat odpowiedzi, zwany osnową pytania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ. i orzeczenia w nim powołane). Zważywszy na wysoki stopień ogólności można go zakwalifikować jedynie jako wątpliwości skarżących związane z „kwestią obchodzenia przepisów o odsetkach maksymalnych poprzez ukrycie świadczeń spełniających w istocie funkcję odsetek pod inną nazwą”. Odnośnie do problemu drugiego, poza brakiem sformułowania, skarżący odnieśli się jedynie do stanowiska Sądu drugiej instancji, natomiast nie zawarli w uzasadnieniu wniosku żadnego wyводу prawnego, który wykazałby, że jest to zagadnienie prawne cechujące się istotnością i nowością. Zagadnienie trzecie nie odwołuje się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast ma charakter kazuistyczny i wniosek zmierza do uzyskania przez skarżących odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Skarżący nadto jednym zdaniem przedstawił swój pogląd, natomiast nie poczynił żadnych wywodów prawnych uzasadniających istnienie wskazanego zagadnienia; wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębnie konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek powodów o ich zasądzenie nie dotyczy u przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw